

Foredrag i Oslo Militære Samfund 12. november 2001

ved

Generalløytnant Thorstein Skiaker

Sjef for KFOR 5, mai – oktober 2001

ERFARINGER FRA KFOR 5

Dagens nyhetsbilde er ikke dominert av Kosovo. I de siste to månedene har vi og resten av verden vært nesten ensidig opptatt med terrorangrepene mot USA, fordøyelse av sjokket, arbeid med å forstå/erkjenne hva dette betyr for oss alle og kampen mot terroristene, spesielt operasjonene i Afghanistan for å få has på Bin Laden og hans støttespillere. Slik må det antagelig være, og NATO's vedtak om at dette utgjør en Artikkel 5 situasjon understreker hvor alvorlig situasjonen oppfattes. Men den utfordring som denne situasjonen representerer erstatter jo ikke de oppgaver og utfordringer vi fokuserte på før den 11. september, den kommer i tillegg! Derfor bør det også i dagens situasjon være av nytte og interesse å bli minnet om hva som skjer på Balkan. Med bakgrunn i min erfaring vil jeg fokusere på Kosovo og området umiddelbart rundt, inkludert FYROM (Makedonia).

La meg først kort minne om hva Kosovo er og hvordan utviklingen har ført området dit det er i dag: Av utstrekning er det omtrent som fra Oslo til Lillehammer og Toten til Trysil. Noen har sammenlignet geografien med en gryte med bulk i bunnen, høye fjell i grenseområdene rundt praktisk talt hele Kosovo, et sletteland bestående av Kosovo-sletta og Drenica dalen, og et parti høye åser i den sentrale delen. Pristina, Mitrovica, Pec og Prizren er de største byene. Utover i dalene og åsene finner vi spredte landsbyer med bønder som der skaper seg et meget enkelt utkomme. Det bor ca 2 millioner mennesker i Kosovo, 95% Kosovo-albanere, resten Kosovo-serbere samt Romas, Askalij, Tyrkere osv.

Opp til 1989 hadde provinsen Kosovo en stor grad av selvstyre innenfor Serbia. Dette ble endret av Milosevic, og Serbere overtok på alle områder der før Kosovo-albanerne hadde hatt de ledende stillinger. Motstanden mot dette ble ført på to måter. Rugova sto for den ikke voldelige motstand, der albanerne trakk seg fra alt samarbeid med serberne og etablerte sine egne parallelle strukturer, f eks i helsevesen og undervisning. Den voldelige motstand utviklet seg over årene til UCK/KLA, Hasidim Thaci og Ramous Haradinaj har sin bakgrunn herfra, og vi husker at senvinteren/våren 1999 var situasjonen at Jugoslavia med hær- og politistyrker var i alvorlige kamper med KLA inne i Kosovo, og Kosovo-albanerne ble drevet på flukt, opp i åsene eller til nabolandene – til slutt så mange som 850000. I denne situasjonen var det at NATO startet sin bombing for å tvinge Milosevic til forhandlinger, og i juni 1999 førte dette til opprettelsen av KFOR og UNMIK basert på FN res. 1244. Da jeg tok over som COM KFOR 6. april i år var det således nesten to år siden de styggeste overgrepene og de verste kamphandlingene.

Den styrken jeg overtok var på ca 42000 kvinner og menn fra 39 forskjellige nasjoner, NATO ledet, men altså 20 ikke NATO land i tillegg til bidragene fra de 19 NATO nasjonene. Ca 37000 er stasjonert inne i Kosovo, mens resten befinner seg i Makedonia i forbindelse med bakre hovedkvarter og forsyningsinstallasjoner, eller i Albania og Hellas med ansvar for KFOR's forsyningslinjer.

Kosovo er delt inn i fem teiger for de fem multinasjonale brigadene under ledelse av hhv Frankrike, USA, Tyskland, Italia og England. KFOR HQ ligger i utkanten av Pristina, og består av ca 650 mennesker, men medregnet nasjonale etterretningsceller, nasjonale støtteelementer og lokalt ansatte i drift og vedlikehold var nok tallet innenfor gjerdet over 1400. NATO hovedkvarterene på Karup og Jåtta dannet kjernen i HQ KFOR 5. Med sin erfaring fra multinasjonale NATO hovedkvarter, kunnskaper om NATOs prosedyrer og stabsrutiner, språkferdigheter og personlig kjennskap fungerte dette personellet fra første dag som en solid grunnstamme i hovedkvarteret. Denne kjernen evnet også å inkludere og sette sitt preg på resten av organisasjonen som kom fra andre steder. Et godt program for trening og forberedelser har også mye av æren for dette.

Heldigvis var det sommeren 2000 en ryddig og rask prosess som førte frem til at jeg ble utpekt som KFOR sjef. Både gen Hoff i Karup og jeg skjønnte jo at bare én av oss kunne få denne jobben, og da våre forsvarsministere ble enige var saken klar. Lite ante nok den danske minister Hans Hækkerup på det tidspunkt at han som sjef for UNMIK ville møte meg igjen, men det er betryggende å høre ham konstatere at han ikke angrer på avtalen! At Norge var villig til å påta seg forpliktelsene som lead nation var nok også medvirkende. Da er det hyggelig å kunne si at disse forpliktelsene oppfylte Norge på en fremragende måte. Helikoptrene fra LIS, close protection team fra Hærens Jegerkommando, sanitetspersonell som drev hovedkvarterets sykestue og nyskapningen, Combat Camera Team gjorde alle en profesjonell jobb som Norge kan være stolt av, og som muliggjorde min jobb som sjef. I tillegg fikk jeg og KFOR uvurderlig støtte fra 335 skvadronen og LIS DA 20 avdelingen. Jeg vil også nevne at jeg fikk med en norsk politisk rådgiver og juridisk rådgiver. Alt dette støttet vesentlig opp under meg som COM KFOR, og jeg er overbevist om at Norge har igjen for denne satsingen både ved den anerkjennelse og respekt det gir, og ved den erfaring og innsikt som alle involverte tar med seg tilbake til sine respektive fagmiljøer.

Da KFOR 5 overtok tidlig i april var prosessen med å slippe serbiske sikkerhetsstyrker tilbake i Ground Safety Zone i gang, men den vanskeligste biten i Presevo dalen gjensto. Der hadde en albansk geriljastyrke vokst frem, den såkalte UCPMB, og i dette området som i hovedsak er befolket av albanere ville de kjempe for å motsette seg at serberne fikk tilbake kontrollen. NATO rådet var bestemt på å fortsette å slippe serberne tilbake i sikkerhetssonen og NATO-representanter bisto i å føre partene sammen for å prøve å komme frem til avtaler. Men situasjonen var svært spent, og risikoen for blodige konfrontasjoner absolutt tilstede. Dersom dette ble utfallet ville det ha alvorlige konsekvenser inne i Kosovo, f eks med overgrep mot serbiske enklaver, voldelige optøyer i Mitrovica, rekruttering av nye geriljamedlemmer og smugling av forsyninger, og ikke minst en ny flyktningsstrøm.

KFOR forberedte seg på disse mulighetene, noe som krevde en stor grad av samordning på tvers av brigadegrenser, innsetting av styrker fra andre brigader for å forsterke de mest utsatte områdene i øst, og samtidig utsatte USA hjemsendelse av en del styrker som var ferdige med sin tur slik at det totale styrkenivå ble tilstrekkelig. Vår vurdering førte også til at vi bygget og opererte en midlertidig leir for internering i tillegg til den kapasiteten KFOR har i Camp Bondsteel.

En vesentlig del av operasjonen var informasjonskampanjen som gjorde det klart at KFOR ville reagere robust på alle krenkelser på Kosovos side, og ikke tillate UCPMB noe fristed i Kosovo. Men de som ville legge ned våpnene før det kom til kamphandlinger ville bli løslatt etter avhør og registrering. Alle forhold under ett førte til at UCPMB gikk med på oppløsning og leverte inn sine våpen, og hele prosessen foregikk nesten uten blodsutgytelser. For KFOR 5 var denne tidlige suksessen en erfaring som ga tillit og som demonstrerte verdien av samordnede operasjoner og fleksibilitet i styrkedisponering.

Vi kunne bygge på denne erfaringen da KFOR umiddelbart etter avslutning av operasjonen rettet mot GSZ svingte oppmerksomheten mot grenseområdet mot Makedonia. Geriljaaktiviteten i GSZ i Presevo dalen hadde åpenbart støtte fra kretser i Kosovo, det samme kunne vi også se i forhold til Makedonia.

Konflikten i Makedonia var i ferd med å vokse til noe som kunne destabilisere hele regionen, noe som gjorde det nødvendig for KFOR å fokusere på dette, samtidig som KFOR og det internasjonale samfunn måtte motvirke påstander om at man tillot Kosovo-albanerne å fortsette sin væpnede aktivitet uten å gripe aktivt inn.

KFOR iverksatte operasjon EAGLE for å forhindre støtte fra Kosovo til NLA. Den besto i en øket tilstedeværelse i grenseområdet sammen med koordinerte avskjæringsoperasjoner gjennom hele Kosovo for å oppdage smugling av våpen og forsyninger til NLA. I denne prosessen videreutviklet vi etterretningssamarbeidet innen KFOR, og skaffet oss et forbedret grunnlag for å styre innsatsen basert på et felles etterretningsbilde.

Etterretninger er antagelig det som er vanskeligst å samordne i en multinasjonal operasjon, men erfaringene fra operasjon EAGLE er oppmuntrende. Spesielt at vi fikk til et felles senter for signaletterretning var et stort fremskritt, og så vidt jeg vet første gang i NATO.

Nå har partene i Makedonia kommet til en politisk løsning som vi vet innebærer innlevering av 3300 våpen fra NLA i bytte med politiske innrømmelser overfor det albanske mindretall i Makedonia. Fortsatt gjenstår visse beslutninger i parlamentet, men for øyeblikket ser det ut til at i hvert fall faren for borgerkrig er over.

Uten tvil har KFOR gjennom sine operasjoner redusert NLAs muligheter til å gjennomføre militære operasjoner. KFOR beslagla over 2200 våpen av forskjellige typer, mer en 170000 skudd, store mengder andre forsyninger sammen med muldyr og hester, og anholdt et stort antall personer i forbindelse med ulovlig aktivitet i grenseområdet.

Det jeg har sagt til nå viser klart at for KFOR 5 ble operasjonene i stor grad styrt av begivenhetene i områder som grenser opp til Kosovo.

Men i henhold til mandatet er en av de viktigste oppgavene for KFOR å skape trygge og sikre forhold innad i Kosovo. Denne oppgaven måtte selvsagt ivaretas hele tiden, og betinger at KFOR styrker er tilstede i hele provinsen, kontinuerlig.

Opgavene er patruljering og tilstedeværelse, vakthold og kontroll rundt serbiske enklaver, husundersøkelser i jakt på våpen, eskorte av minoriteter, kontrollposter langs veiene og vakthold ved kirker og minnesmerker. I dette samarbeider KFOR nært med UNMIK politiet, og det er en målsetting at politiet gradvis tar over de oppgavene som naturlig hører inn under deres normale ansvar. Sammen med bevisst arbeid for å frigjøre KFOR fra en del statiske vaktoppdrag vil dette frigjøre militære avdelinger til mobile operasjoner, f.eks. rettet mot å forhindre fremveksten av nye albanske geriljabevegelser i grenseområdene.

Jeg er glad for å kunne konstatere at også på dette viktige feltet, sikkerhet og trygghet, fortsatte KFOR å gjøre en god jobb sammen med UNMIK politiet og Kosovo Police Service som nå vokser frem som grunnlaget for en egen politistyrke i fremtiden, en indikasjon er at antall mord er redusert med 40% og brannstiftelser med 30% i forhold til samme tid i fjor.

Jeg vet ikke hvor mange ganger jeg fikk følgende spørsmål fra lokale journalister: Du er nå den femte COMKFOR, Mitrovica er fortsatt delt, hvordan vil du løse dette?

Som kjent danner elva Ibar en grense mot det som er i all hovedsak en Kosovo- serbisk befolkning nord for elva. Ved siden av de lokale og personlige hendelser som gjør forsoning og samarbeid vanskelig over alt i Kosovo, kommer det her inn kompliserende forhold som har å gjøre med Serbias innflytelse og hensynet til påvirkning av Kosovos fremtidige status. Kosovo-albanerne ser Serbernes egenrådighet, mangel på aksept for UNMIK og KFOR's myndighet og parallelle strukturer under Beograd's innflytelse som et fotfeste for fremtidig serbisk kontroll med Kosovo. Fra Serbisk side oppfattes en hver ettergivenhet som aksept for et fremtidig uavhengig Kosovo, samtidig som Kosovo-serberne i nord med en viss rett føler at de klorer seg fast som de siste, etter at resten av Kosovo-serberne ble fordrevet fra sine hjem i hælene på de hjemrykkende jugoslaviske styrkene sommeren 1999.

De såkalte Brovokterne er vel den mest kjente delen av de parallelle strukturene, og har til i sommer vist evne til å kunne samle store, voldelige folkemengder til motstand mot KFOR og politiets forsøk på å normalisere forholdene.

I juni drøftet NATO rådet Mitrovica på initiativ fra Frankrike. Som kjent er det et fransk brigadehovedkvarter som har ansvaret for Mitrovica.

Hans Hækkerup og meg selv fremla våre synspunkter og anbefalinger for rådet som deretter ga et mandat for det videre arbeid med Mitrovica spørsmålet. UNMIK og KFOR utarbeidet så en helhetlig strategi for Mitrovica og det nordlige Kosovo som omfatter sikkerhet, lov og orden, lokalt selvstyre, økonomiske tiltak, offentlige tjenester, tilbakevending av fordrevne og tillitskapende tiltak. I erkjennelse av at det ikke er en militær løsning på problemet er hovedansvaret hos UNMIK, men KFOR satte raskt inn to ekstra kompanier på gatene i Mitrovica. Ikke først og fremst for å øke kampkraften, men for å vise flere flagg og synliggjøre at Mitrovica ikke er alene et fransk anliggende, men en sak for hele KFOR og derved hele det internasjonale samfunn.

Tilgjengeligheten på styrker gjorde at den første avdeling inn i Mitrovica nord ble et norsk kompani som på alle måter gjorde en flott jobb og som satte et eksempel for alle de kompanier som på rotasjon har fulgt etter. Hva som er effekten av dette tiltaket, og hva som skyldes andre forhold er vanskelig å måle, men det ga en bedre innsikt i de faktiske forhold i byen, bidro til økende grad av samarbeid med politiet, en noe mer robust opptreden overfor kriminelle og en redusert innflytelse for Brovokterne. Viktigste av alt, Mitrovica har vært rolig hele sommeren! Men, det er fortsatt en lang vei frem, løsningen er avhengig av et visst samarbeid fra Beograd, noe som vi arbeidet med i de møtene Hækkerup og jeg hadde med visestatsminister Covic, og sist men ikke minst, befolkningen i Mitrovica må selv **ville** en løsning!

La meg si noen ord om forsyningsssituasjonen for KFOR. Etterforsyning av en styrke på 37000, rotering av avdelinger med personell og utstyr og permisjonstransporter krever sikre forsyningslinjer til enhver tid. Den eneste reelle vei- og jernbaneforbindelse går fra Tessaloniki gjennom Makedonia inn i Kosovo. Riktignok eksisterer det en vei fra Durres i Albania, men denne er så dårlig at kapasiteten er meget begrenset, vinterstid er den til tider ikke farbar, og den vil aldri bli noe annet enn et supplement, ikke et alternativ. Sårbarheten ved bare en forsyningslinje ble igjen tydelig da makedonske demonstranter i august – september blokkerte veien til Kosovo samtidig som myndighetene la vanskeligheter i veien for bruk av jernbanen. Det eksisterer selvsagt en forsyningsikkerhet i KFOR, og en del kan løses ved øket bruk av fly inn til Pristina og Dakovica samt at sivile kontraktører kan komme inn fra andre kanter, så situasjonen ble aldri kritisk, men det understreket igjen svakheten ved å være avhengig av kun en forsyningslinje.

KFOR støtter derfor NATO's initiativ for å se på mulige avtaler med Beograd for bruk av alternative forsyningslinjer gjennom Serbia.

At det ikke er en militær løsning på situasjonen i Kosovo er antakeligvis å fastslå det selvsagte. Det vil være den politiske og økonomiske utvikling som til sist skaper forhold som gjør at området kan stå på egne ben, og de internasjonale organisasjoner trekke seg ut. Derfor er KFOR's viktigste oppgave å sørge for stabilitet og sikkerhet slik at de demokratiske prosesser kan komme i gang og ta feste. Dette ledes av UNMIK som styrer Kosovo, og jeg så samarbeidet med UNMIK som uhyre viktig og helt avgjørende for å støtte opp om deres arbeid. Dette samarbeidet foregår både på lokalt, regionalt og sentralt nivå. Hans Hækkerup og jeg møttes sammen med våre nærmeste medarbeidere rutinemessig tre ganger i uken, senere bestemte Hækkerup og jeg at ett av disse møtene ble bare med oss to for å kunne føre mer uformelle diskusjoner.

De viktigste områdene for felles interesse er politiarbeid/lov og orden, valgene, tilbakevending av Kosovo-serbiske flyktninger og situasjonen i Mitrovica, men forholdene i Kosovo er slik at det nesten ikke er et eneste felt der ikke både den sivile og militære myndighet har interesser. Dette var meget tydelig i det tette samarbeidet mellom brigadesjefene, regionssjefene fra UNMIK og de regionale politisjefene.

Selvsagt oppstår det en del gnisninger mellom en så stor militær organisasjon som KFOR, og en enda mer multinasjonal og mangslungen organisasjon som UNMIK der organisasjonsforhold og styring kan være vanskeligere. Men det ble sagt av flere med erfaring fra tilsvarende konstellasjoner andre steder at samarbeidet i Kosovo fungerte svært mye bedre enn de tidligere hadde erfart, og for min del må jeg si at dette virket godt.

Kosovo Protection Corps, KPC, er en del av virkeligheten i Kosovo som jeg måtte forholde meg til. Som kjent ble KLA da NATO kom inn ikke oppløst, men etter avtale omdannet til KPC som skulle være en slags sivil beredskapsorganisasjon. Våpnene ble innlevert, men de fleste av lederne har tillatelse til å bære pistol, og de har et antall våpen for vakttjeneste og seremonier. Problemet er at de selv ser seg som en militær organisasjon som venter på å kunne bli Kosovos fremtidige hær, mens det internasjonale samfunn har bestemt at de skal være en sivil beredskapsorganisasjon. Skal de bli det siste må de reduseres kraftig i størrelse fra dagens 5000, og de må gis utstyr og trening for oppgaven. Samtidig er det helt nødvendig å rense organisasjonen for personer som er involvert i kriminell virksomhet og/eller støtter opp om geriljavirksomhet i regionen, det er fortsatt altfor mange av denne kategorien og de har ingen plass hverken i en sivil beredskapsorganisasjon eller i en eventuell hær som skal tjene befolkningen i et fremtidig demokrati.

Dette bringer meg over til **kriminalitet** som antagelig er en av de største utfordringer for Kosovo selv, og for det internasjonale samfunn. Det vi ser er prostitusjon og smugling av alle slag, våpen, narkotika, mennesker, sigaretter og biler. Alt dette nært knyttet opp i geriljavirksomhet som UCPMB og NLA med målsetting ikke bare å forbedre situasjonen for albanere i området, men for noen også å beskytte sine lukrative kriminelle operasjoner, for andre å skape "stor-Kosovo", eventuelt "stor-Albania". Vi vet også at denne kriminaliteten har utløpere til resten av Europa (og Amerika), og at profitten delvis brukes til å finansiere geriljaorganisasjoner som setter freden og stabiliteten i hele området i fare.

Oppbygningen av et politi- og rettsvesen er i gang, men det vil ta svært lang tid før man har et apparat som på egen hånd kan ivareta lov og orden på en akseptabel måte. OSSE har som en del av UNMIK gjort en kjempejobb med etableringen av politiskolen der mer enn 4000 er utdannet til nå. Men de har bare gjennomgått kortvarige, elementære kurs og det vil ta år å bringe frem et politikorps med troverdighet i alle etniske grupper, og med kapasitet og ekspertise til å etterforske organisert kriminalitet. I mellomtiden er Kosovo helt avhengig av den internasjonale politistyrken, men med høyst varierende bakgrunn fra 52 forskjellige land, satt inn i en fremmed kultur med de språklige og andre problemer dette medfører, har også UNMIK politiet vanskeligheter med å komme avanserte kriminelle til livs. Påtalemyndighet og domstoler må bygges opp fra grunnen, i mellomtiden må et lite antall overarbeidede internasjonale anklagere og dommere ta unna så godt de kan, ofte må de også ta de enkle sakene fordi Kosovar dommere ikke har integritet til å dømme rettfærdig i saker mot personer av en annen etnisk bakgrunn.

I KFOR 5 la vi stor vekt på samarbeidet med politiet for redusere den alvorlige kriminaliteten, men det er store vanskeligheter med å komme fra etterretningsinformasjon til beviser som holder i en retts sak. Det er også begrenset militær kapasitet til å utføre den type avansert overvåkning og etterretning som er nødvendig i disse sakene. Evnen til å bekjempe organisert kriminalitet, som er nær knyttet til væpnet ekstremisme i området, må styrkes, både for å oppfylle KFOR's mandat om å gi sikkerhet og trygghet, og som en forutsetning for at den internasjonale innsatsen etter hvert kan trappes ned. Derfor må landene fortsette å støtte opp under, og øke, UNMIKS anstrengelser på dette felt, dvs både med dommere, anklagere og erfarne politifolk i mange år fremover, og vi må bedre den militære evnen til å bidra effektivt i denne kampen.

Inntil lov og orden er etablert er det nødvendig for COM KFOR å kunne bruke den myndighet som er gitt gjennom 1244 til å internere personer som utgjør en trussel mot sikkerheten. I min tid var dette særlig aktuelt for personer som ble tatt for støtte til, eller medlemskap i, UCPMB eller NLA.

Avslutningsvis vil jeg minne om at Kosovo når en viktig milepæl den 17. november med valgene til parlament. Hans Hækkerup og UNMIK nedla et imponerende arbeid i å få utarbeidet det såkalte "Constitutional Framework" som fastsetter Kosovo's institusjoner og styresett som et betydningsfullt skritt på veien mot en endelig politisk løsning for området. Hva denne løsningen vil bli, og hvor lang tid det vil ta, skal jeg være forsiktig med å spå om.

Men jeg bare minner om at mens 1244 omtaler Kosovo som en del av Jugoslavia, finnes det neppe én Kosovo-albaner som nå er villig til å akseptere noen form for styre fra Beograd. Forholdet rundt mennesker som er savnet etter krigen er fortsatt et åpent sår, og nesten ingen av de ca 120000 Kosovo-serberne som ble fordrevet eller flyktet har vendt tilbake. Etnisk hat og vilje til voldsbruk ville nå antagelig føre til ny krig uten nærværet av en sterk internasjonal sikkerhetsstyrke.

Økonomien må bringes i orden, og folk må få jobber, arbeidsløsheten er meget stor og ødeleggende for forsøket på å skape et stabilt samfunn.

I tillegg vil det være vesentlig hva som skjer i området rundt Kosovo. Hvordan vil Serbia og Jugoslavia stille seg? Hvordan går det med Montenegro? Vil det være et Jugoslavia også i fremtiden? Hva skjer videre i Makedonia? Vil vi se en ny geriljabevegelse under nye bokstavkombinasjoner i noen av disse områdene når vårsola begynner å skinne?

Av det som jeg har sagt fremgår det at jeg ikke ser noen snarlig mulighet for å kunne redusere vesentlig NATO's militære engasjement – faren for at alt man har investert da ville gå tapt, er for stor. Men det vil antagelig bli både nødvendig, mulig og riktig å tilpasse styrkene til de reelle utfordringene, i stor grad er dette kampen mot kriminalitet og ekstremisme samtidig som man beholder evnen til å utgjøre en troverdig militær avskrekking mot andre trusler mot sikkerhet og stabilitet som meget vel kan dukke opp i dette området.

Avslutning

Helt til slutt, la meg si at jeg er fornøyd med, og stolt over, den jobben som KFOR gjorde mens jeg hadde det privilegium å være sjef.

Vi beviste at hovedkvarterene i Karup og Stavanger er vel kvalifiserte til å påta seg også slike oppgaver for NATO alliansen, noe som man burde se på også å utnytte i fremtiden, og våre to hovedkvarter samarbeidet utmerket i forberedelser for, og løsningen av dette oppdraget.

Norge som lead-nation stilte opp på en skikkelig måte, og viste at vi har avdelinger og personell med profesjonalitet til å støtte opp om sjefen for en slik styrke.

I oppmerksomheten rundt ledelsen av KFOR 5 skal vi heller ikke glemme den norske bataljonen som fortsetter å fylle sin rolle i KFOR på en fremragende måte som vårt svært viktige, permanente bidrag til KFOR.

For meg personlig var KFOR 5 en særdeles interessant og givende erfaring, jeg er takknemlig for å ha fått denne muligheten, og jeg sender en takk til alle de dyktige menneskene som sto på sammen med meg for å gjøre en skikkelig innsats.